

Arrest

nr. 318 562 van 16 december 2024
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. SAKHI MIR-BAZ
Broustinlaan 88/1
1083 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XI^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 2 september 2024 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 2 augustus 2024.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 oktober 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 december 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken H. CALIKOGLU.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. SAKHI MIR-BAZ.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster dient op 10 augustus 2022 een verzoek om internationale bescherming in. Zij wordt op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS) gehoord op 8 januari 2024 en 26 februari 2024.

1.2. Op 2 augustus 2024 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een staatsburger van Iran, Fars en sjiïet. U bent gehuwd met F. J. P. en hebt één minderjarige dochter, A., die eveneens in België is. Uw moeder K. D. (OV (...)), uw broers A. A. (OV (...)), D. A. (OV (...)) en uw zus M. A. (OV (...)) verblijven in België en verkregen respectievelijk in 2012,

2012, 2015 en 2023 de vluchtelingenstatus. Van uw 9de tot uw 14de werd u regelmatig verkracht door uw maternale grootvader, u vertelde dit niet aan uw ouders uit angst. Toen u 14 jaar oud was, verhuisde uw grootvader en vertelde u uw geheim aan uw klasgenote A. omdat u een gevoel van kalmte en vrede had bij haar. U kuste haar, maar ze zei meteen dat ze het niet wilde. Tussen uw 14de en het begin van uw studies aan de universiteit worstelde u met de vraag waarom u zo was. Toen u 19 was, kreeg u een serieus huwelijksaanzoek en dwongen uw ouders u om te trouwen. U probeerde zelfmoord te plegen, maar werd gered door uw broer D.. Toen uw familie inzag dat u het niet zag zitten om te trouwen, mocht u verder studeren. U begon microbiologie te studeren aan Gohar Dasht Azad University in 1374 (1995) en studeerde af in 1378 (1999). Aan de universiteit zag u jongens die een tijdschrift hadden met daarin kussende vrouwen. Hierdoor was u gelukkig omdat u beseftte dat er mensen zoals u waren. Tijdens uw studies werd u verliefd op uw medestudente M.. U suggereerde haar om een relatie te beginnen, maar omdat ze een vriendje had, weigerde ze. In de zomer van 1383 (2004) leerde u de term lesbisch kennen. Uw maternale oom M. R. A., die homoseksueel is en in 1373 (1994) naar Nederland verhuisd was, kwam op bezoek in Iran en u voelde zich aangetrokken tot een kleurrijk tijdschrift in zijn bagage waar LGBTQ op geschreven stond. U vroeg wat dat tijdschrift was en hij legde u uit waarvoor de letters LGBTQ stonden. Omdat uw familie uw oom wilde dwingen om te trouwen, zei hij aan iedereen dat hij homoseksueel was. U vertelde hem dat u geen gevoelens had voor mannen. Hij zei dit aan uw moeder, in de hoop u te behoeden voor een gedwongen huwelijk, maar uw moeder vertelde het voort aan de andere familieleden. Behalve uw broer D. reageerden zij allemaal negatief. Onder dwang van uw ouders trouwde u in de winter van 1383 met F. J. P.. Op (...)1385 (...2006) werd jullie dochter A. geboren. Omdat u niet aan zijn verlangens kon toegeven wilde u scheiden, maar uw echtgenoot weigerde dit omdat het in zijn familie inacceptabel was. U werd steeds depressiever, ook omdat uw echtgenoot u dwong om geslachtsgemeenschap te hebben. Na bijna 3 jaar huwelijk onthulde u aan uw man dat u lesbisch bent omdat hij vermoedde dat u een relatie had met een andere man. U probeerde opnieuw om zelfmoord te plegen, maar uw dochter vond u op tijd. In 2010 of 2011 verlieten uw ouders Iran. In 1396 (2017) verliet u uw echtgenoot en ging u alleen wonen met uw dochter. U huurde de woning van uw maternale oom M. R. A. in hetzelfde blok waar u vroeger met uw ouders woonde. Toen u 42 jaar oud was, zag u twee vrouwen samen zwemmen in het zwembad. Omdat zij ongewoon dicht bij elkaar waren, was u geïntrigeerd. U kon merken dat de vrouwen elkaar geslachtsdelen probeerden aan te raken. Eén van de vrouwen, M., sprak u aan. Sindsdien zagen jullie om de twee weken in het zwembad. Jullie relatie was eerste vriendschappelijk omdat u te weten wilde komen of M. betrouwbaar was. Drie of vier maanden na jullie eerste ontmoeting zei M. dat ze lesbisch was en dat ze verkracht was door haar neef. Jullie liefdesrelatie begon 6 of 7 maanden na jullie eerste ontmoeting, toen M. u kuste in uw auto op een parking. M. vroeg u om de volgende keer bij haar thuis te komen, maar u was bang vanwege de atmosfeer in Iran en omdat M. zei dat ze met haar man samenwoonde. U probeerde afstand te houden en uw gevoelens stop te zetten. Op een keer zei M. dat haar man een week lang op missie was en ging u toch naar haar huis. Omdat haar huis in een minder goede buurt gelegen was, was u heel bang. Jullie waren enkele dagen samen. M. vroeg meermaals of ze naar u thuis mocht komen, maar u hield de boot af omdat u niet wilde dat uw dochter iets zou weten. Vervolgens werd u ziek. U kreeg bloedingen en ging naar de gynaecoloog. Die vertelde u dat u baarmoederkanker ontwikkeld had omdat u uw gevoelens en genderpassies onderdrukte. Omdat uw dochter te klein was, ging M. met u naar de chemotherapie gedurende 8 maanden. U werd stilaan beter. Dan begon de corona-epidemie en konden jullie elkaar enkel via de telefoon zien. In totaal duurde jullie relatie 5 jaar. Tweemaal vroeg M. om een film op te nemen terwijl jullie seksuele betrekkingen hadden, maar u weigerde steeds. Zij nam het echter op zonder dat u het wist. S., de vriendin van M. die u in het zwembad gezien had en naast M. woonde, ging M. bezoeken en vertelde u op 27 of 28 Farvardin (16 of 17 april) dat M.'s echtgenoot A. M. de video gezien had. S. merkte op dat M. geslagen was en maande u aan om weg te gaan. U belde uw maternale oom H. D. en hij zei dat u best Iran zou verlaten. U wilde niet, maar besloot om dit toch te doen omdat u vreesde dat ze uw dochter zouden verkrachten. U verbleef een maand in het huis van uw oom in Eshtehard. Hij kende iemand bij de Italiaanse ambassade en maakte een afspraak voor u op 5 Ordebehesht 1401 (25 april 2022). Uw oom sprak met uw echtgenoot en vertelde wat er gebeurd was. Omdat uw echtgenoot niet voor uw dochter kon zorgen, nam u haar mee. U verliet Iran op 1 juni 2022 en reisde met het vliegtuig via Qatar en Milaan naar Pisa, waar u twee maand bij een vriendin verbleef. Toen zij terug naar Iran wilde gaan, moest u vertrekken. In het station van Pisa werd uw dochter door 3 mannen aangerand. U kwam aan in België op 9 augustus 2022 en diende de volgende een verzoek om internationale bescherming in bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ). Na uw aankomst in België liet uw echtgenoot weten dat hij bedreigd werd door onbekenden om te zeggen waar u verbleef. Zeven of acht maanden voor uw eerste onderhoud van 8 januari 2024 werd uw echtgenoot meegenomen door agenten in burger van Ettela'at. Sindsdien hebt u geen idee van waar hij is. Zelf kreeg u bedreigingen na uw aankomst in België via tekst- en spraakberichten van A. M.. Zo stuurde hij een foto van een huilende M. en een overlijdensbericht van M. door. De conciërge van uw appartementsgebouw liet eveneens weten dat uw huis doorzocht werd. Bij een terugkeer naar Iran vreest u door de echtgenoot van M. gedood te worden. U vreest tevens dat uw dochter verkracht zal worden. Ter staving van uw verzoek legt u volgende documenten voor: tekstberichten van uw conciërge d.d. 27 september 2022 die getuigen over een inval van de autoriteiten in uw huis, inclusief foto's van uw doorzochte woning; tekstberichten van A. M. d.d. september 2022 waarin u bedreigd wordt, inclusief foto van M. in een

ziekenhuisbed en het overlijdensbericht van M.; tekstberichten van uw echtgenoot d.d. 20 januari (vermoedelijk 2023) in verband met een inval van de autoriteiten; een USB-stick met daarop 11 spraakberichten die naar u gestuurd werden; een klacht neergelegd bij de Belgische politie d.d. 28 september 2022 vanwege schriftelijke bedreigingen; een psychologisch verslag van uw psychotherapeut E. R. d.d. 10 november 2023 dat aanhaalt dat u aan PTSS lijdt en waarin uw levensverhaal/asielrelaas geschreven staat; uw Belgische rijbewijs; kopieën van vervallen paspoorten van u en uw dochter.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in uw hoofd bepaalde bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen. U verkoos namelijk een vrouwelijke tolk (vragenlijst CGVS, ingevuld op de DVZ, vraag 3.6). Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u steunmaatregelen verleend in het kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaat-generaal, en werd er voor beide onderhouden een vrouwelijke tolk aangesteld. Uit het verslag van uw psychotherapeut blijkt dat u aan PTSS lijdt. Hierbij moet de bedenking gemaakt worden dat psychotherapeut geen beschermd beroep is in België (mevrouw R. is niet terug te vinden in de database van de Psychologencommissie) en dat het niet duidelijk is op welke basis uw psychotherapeut tot de diagnose van PTSS kwam. Dit verslag laat niet om aan te tonen dat u niet in staat zou zijn om verklaringen af te leggen. Zo moet worden vastgesteld dat niet wordt aangegeven dat uw mentale toestand u zou verhinderen om uw motieven naar behoren uiteen te zetten. Er blijkt geenszins uit dat u niet in staat zou zijn verklaringen af te leggen in het kader van uw verzoek om internationale bescherming. U bewering dat u aan geheugenverlies lijdt (CGVS II, p. 24) wordt verder op geen enkele manier gestaafd.

Hoewel u diabetes en problemen met uw bloeddruk aanhaalde, verklaarde u aan het begin van het eerste onderhoud in staat te zijn een interview af te leggen (CGVS I, p. 2). Bij aanvang van het tweede deel gaf u aan er klaar voor te zijn (CGVS I, p. 10). Waar uw advocaat op het einde van het eerste onderhoud opwierp dat een tweede onderhoud gelijk zou staan aan psychische marteling (CGVS I, p. 19), maakte u zelf geen bezwaar tegen een heroproeping. U verkoos ervoor om vanwege uw diabetes in namiddag opgeroepen te worden (CGVS I, p. 19), waar effectief voor gezorgd werd. Aan het begin van uw tweede onderhoud maakte u gewag van stress. Gevraagd hoe de protection officer hieraan kon tegemoetkomen, verklaarde u louter dat u zo snel mogelijk wilde afronden (CGVS II, p. 2). Bij aanvang van het tweede deel van het onderhoud gaf u aan er klaar voor te zijn (CGVS II, p. 10). Op het eind van het tweede onderhoud had u enkel grieven over uw woonsituatie (CGVS II, p. 26), wat op zich niets met het persoonlijk onderhoud te maken heeft.

Nergens blijkt uit dat u niet in staat was om op adequate wijze aan beide persoonlijke onderhouden deel te nemen.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden besloten dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Omwille van volgende redenen dient te worden besloten dat de door u aangehaalde asielmotieven niet geloofwaardig zijn.

Vooreerst moet er gewezen worden op enkele elementen die uw vrees ondermijnen. U verklaart dat u 2 maanden in Italië verbleef, geen plan had om daar asiel te vragen, dacht om daar een tijdje te blijven en vervolgens terug te gaan naar Iran omdat u dacht dat de echtgenoot van M. u toch niet zou kunnen vinden (CGVS I, p. 10). Dit strookt echter niet met uw latere verklaringen dat S. u aanmaande om te vertrekken omdat de echtgenoot van M. op zoek was naar u (CGVS II p.23); uw maternale oom u, net na de ontdekking van de filmopname, zei dat u, zo snel als u kon, moest vertrekken; dat u aan uw echtgenoot zei dat, als ze uw dochter vinden, u niet weet wat er zou gebeuren en u voor de veiligheid van uw dochter besloot om te vertrekken. Dat u dus op geen enkel moment zou gedacht hebben dat u niet meer zou kunnen terugkeren naar Iran is bijgevolg weinig geloofwaardig. Dit reeds doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het reële risico op het lijden van ernstige schade zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming. Van een persoon die daadwerkelijk risico loopt op vervolging of ernstige schade in zijn land van herkomst, mag dan ook redelijkerwijs worden verwacht dat hij of zij na aankomst in een derde land zo snel mogelijk een beroep doet op de bevoegde autoriteiten voor het verkrijgen van bescherming. Dat u bovendien twee maanden na uw aankomst in Italië zonder meer uw paspoort vernielde (CGVS I, p. 9) doet het vermoeden rijzen dat u zich ontdaan heeft van dit persoonlijk document omdat hier mogelijks informatie instaat die tegenstrijdig is met uw verklaringen. Op basis van al deze vaststellingen wordt uw algemene geloofwaardigheid in diskrediet gebracht.

U verklaarde dat u de Iraanse nationaliteit bezit en dat u werd vervolgd (of vervolging vreest) wegens uw seksuele oriëntatie. In het licht van de elementen in uw dossier is het CGVS er echter niet van overtuigd dat u lesbisch bent. Hoewel het Commissariaat-generaal constateert dat het niet evident is, de seksuele oriëntatie objectief te bewijzen, mag het CGVS van een verzoeker die beweert lesbisch te zijn, verwachten dat hij overtuigend is met betrekking tot haar ervaringen en haar parcours in verband met haar seksuele

oriëntatie. Anders gezegd, het Commissariaat-generaal mag van een persoon die een vrees of risico's wegens zijn seksuele oriëntatie aanhaalt, een omstandig en duidelijk relaas zonder grote incoherenties verwachten. Dit was bij u niet het geval.

Zo dient er ernstig getwijfeld worden aan uw verklaringen dat u gedwongen zou zijn uitgehuwelijkt. Zo is het vooreerst erg merkwaardig dat u op uw 19 jaar, toen u voor de eerste keer gedwongen werd om te huwen, een zelfmoordpoging ondernam om aan dit gedwongen huwelijk te ontsnappen maar u op uw 29 jaar, toen u zich, na uw studies microbiologie aan de universiteit en u zich reeds ontpopt had tot een zelfstandige vrouw, geen enkele poging deed om aan dit huwelijk onder uit te komen. Gevraagd of u op één of andere manier aan uw lot probeerde te ontkomen, zegt u dat u dat niet leuk vond omdat u een positie had in de samenleving en ontsnappen iets voor zwakke mensen is (CGVS II, p. 15). Het is allesbehalve overtuigend dat u met uw positie in al die jaren geen enkele poging zou ondernemen om u aan een gedwongen huwelijk te onttrekken. Hiermee verbonden moet er vastgesteld worden dat u ook uw shenasnameh (geboorteboekje) niet neerlegt. U verklaart dat u die in een safe in uw huis achterliet omdat u "geen specifieke reden" had om die mee te nemen naar België (CGVS I, p. 9-10). Gevraagd om uw shenasnameh te bezorgen, verklaart u dat u niemand hebt om die te brengen. U voegt toe dat uw hele familie hier is (CGVS II, p. 2). Dat u niemand in Iran zou kunnen aanspreken om u hiermee te helpen is niet overtuigend en gewezen op het feit dat uw maternale oom Hashem nog in Iran woont, zegt u dat uw huissleutel bij u is (CGVS II, p. 2), wat weer een andere uitleg is. Dit doet opnieuw twifelen aan de oprechtheid van uw verklaringen en doet het vermoeden rijzen dat u zaken voor het CGVS achterhoudt, zoals bijvoorbeeld de werkelijke datum van uw huwelijk.

Verder zijn uw verklaringen over de verstandhouding met uw echtgenoot niet consistent te noemen. Langs de ene kant verklaart u dat hij geen slechte persoon is (CGVS II, p. 17), terwijl u door hem geslagen werd en gedwongen werd tot geslachtsgemeenschap (CGVS I, p. 11). Het is bovendien al erg merkwaardig dat uw echtgenoot enerzijds schetst als vrij agressief/conservatief –uw echtgenoot sloeg u en dwong u tot geslachtsgemeenschap, hij liet u niet toe te scheiden (CGVS I p.11) - maar u hem anderzijds wel durfde te vertellen over uw geaardheid en hij u daarna zonder meer met rust liet. Vervolgens moet er vastgesteld dat u nog steeds officieel getrouwd bent met uw echtgenoot. U verklaart hieromtrent dat u daar "redenen" voor heeft (CGVS I, p. 3), vervolgens wijt u dit aan het feit dat een gescheiden vrouw geen goede positie in Iran heeft. Gevraagd of u sinds uw aankomst in België stappen ondernomen heeft, zegt u louter dat u vanuit België niets kan doen. U zegt dit echter zonder dat u zich überhaupt geïnformeerd heeft over de mogelijkheden (CGVS II, p. 16). Dat u ongeloofwaardige verklaringen aflegt over de aard van uw huwelijk zet reeds ernstig voorbehoud bij uw lesbische geaardheid.

Vervolgens kunnen uw verklaringen over de ontdekking van uw geaardheid niet overtuigen. Met betrekking tot uw aantrekking tot vrouwen haalt u meermaals het seksueel misbruik door uw grootvader aan (CGVS I, p. 14, p. 16; CGVS II, p. 12, p. 13). U vertrouwde uw psychotherapeut toe dat uw seksuele afkeer van mannen ontstaan is door dit misbruik (groene map, stuk 3). Uw partner M. zou ook verkracht geweest zijn door een mannelijk familielid (CGVS I, p. 7) en dit was de invalshoek waarmee zij haar lesbische geaardheid aan u bekend maakte (CGVS II, p. 18). Er moet vooreerst opgemerkt worden dat een seksuele afkeer van mannen niet resulteert in een lesbische geaardheid, noch is een afkeer van mannen een noodzakelijk onderdeel van een lesbische geaardheid. Daarnaast is het idee dat homoseksualiteit veroorzaakt wordt door seksueel misbruik een stereotiepe en achterhaalde denkwijze. Uitdrukkelijk gevraagd waarom u steeds de connectie maakt tussen het ondergaane seksuele misbruik en uw aantrekking tot vrouwen zegt u dat u nog niet klaar was om seks te hebben toen het misbruik plaatsvond en dat u daarom angst had om seks te hebben, omdat u van een persoon moet houden om uw lichaam te geven (CGVS II, p. 19), wat naast de kwestie is en geen enkele verklaring biedt hiervoor.

Waar u aanvankelijk verklaart dat A. uw geliefde was (CGVS I, p. 11), blijkt uiteindelijk dat u aangetrokken was tot haar maar dat jullie geen relatie hadden (CGVS II, p. 12, p. 14). Voorts is het gelet op de Iraanse context zeer merkwaardig dat u op 14-jarige leeftijd, vanuit het niets, A. kuste, temeer daar u volgens uw verklaring tot aan uw jaren op de universiteit niet dacht dat er mensen zoals u bestonden – u ontdekte dit immers pas toen u medestudenten met een tijdschrift met kussende vrouwen zag (CGVS II p. 6).

Bovendien legde u tegenstrijdige verklaringen af over de manier waarop u omging met de ontdekking van uw geaardheid. Waar u tijdens uw tweede onderhoud uitdrukkelijk ontkende ooit met een psycholoog of psychiater gesproken te hebben in Iran (CGVS II, p. 5), verklaarde u in uw eerste onderhoud dat u naar een psychiater ging die u aanraade om een geslachtsverandering te ondergaan (CGVS I, p. 11). Voorts verklaarde u ook dat toen u aan uw psychiater zei dat u lesbisch was, hij u zei dat u van geslacht kon veranderen maar u dit niet wou (CGVS I p.11). Enerzijds zegt u dat u uw kind dit niet wou aandoen (CGVS I p.11) (wat geenszins wijst op het feit dat u er zelf weigerachtig tegenover stond), anderzijds zegt u later dat u dit zelf niet wou want u hield van uw lichaam (CGVS I p. 14). Voorts situeerde u deze bezoeken enerzijds rond de leeftijd van 27-28 (CGVS I, p. 14) en anderzijds na de geboorte van uw dochter in 2006, toen u reeds 31 was (CGVS I, p. 11). Geconfronteerd met het feit dat u in uw eerste onderhoud zei dat u naar een psychiater ging, ontkent u en voegt u toe dat u dit in Iran niet kende (CGVS II, p. 25). Het louter ontkennen van uw eerdere verklaringen doet echter geen enkele afbreuk aan deze uitdrukkelijke tegenstrijdigheid.

Er kan verder geen enkel geloof gehecht worden aan de omstandigheden waarin u de term "lesbisch" leerde kennen – u verklaart dat u de term zag op een tijdschrift in de bagage van uw maternale oom (CGVS I, p. 14). Het is namelijk totaal niet aannemelijk dat uw homoseksuele oom, die naar Nederland verhuisd was omdat

het daar gemakkelijker was om te wonen (CGVS II, p. 7), op familiebezoek in Iran een LGBT-tijdschrift zou meenemen. Zelf hebt u hier ook geen verklaring voor (CGVS II, p. 8).

Vervolgens moet er ingegaan worden op de onthulling van uw lesbische geaardheid.

Het mag verbazen dat u verklaarde nooit iemand in vertrouwen genomen te hebben om over uw geaardheid te spreken in Iran omdat dit heel snel viraal zou gaan (CGVS II, p. 4), terwijl uit uw verklaringen blijkt dat u weinig terughoudendheid aan de dag legde. Zo werd hierboven reeds aangetoond dat u zonder veel nadenken uw liefde verklaarde aan de meisjes voor wie u gevoelens had. Zelfs uw gynaecoloog stelde u op de hoogte. Dat uw gynaecoloog via een vaginaal onderzoek vastgesteld zou hebben dat u al lang niet meer seksueel actief was en gezegd zou hebben dat uw kanker door een gebrek aan orgasmes veroorzaakt werd (CGVS II, p. 4), is medisch gezien erg bedenkelijk. Aan deze woorden van de gynaecoloog die volgens u de aanleiding waren om het over uw seksuele oriëntatie te hebben, kan dan ook geen geloof gehecht worden. Los daarvan is het zeer onwaarschijnlijk dat u, gezien het grote maatschappelijke taboe rond homoseksualiteit in Iran, uw ware geaardheid bewust zou onthullen. U zegt hieromtrent dacht u dacht dat uw gynaecoloog u misschien kon helpen en dat ze zei om de waarheid te zeggen (CGVS II, p. 4). Gevraagd of u rekening hield met een mogelijke negatieve reactie, zegt u louter dat u dit verwachtte en dat u niet zei dat u een relatie had met een vrouw (CGVS II, p. 4). Een dergelijke nonchalante houding van u kan niet overtuigen. Aangezien u de manier waarop uw familieleden te weten kwamen dat u lesbisch bent aan uw ongeloofwaardige gedwongen huwelijk koppelt, kan er bij voorbaat geen geloof aan gehecht worden. Dit blijkt voorts uit het volgende. Het is zeer ongeloofwaardig dat uw oom vanuit zijn vaste verblijfplaats in Nederland op familiebezoek naar Iran zou komen om te zeggen dat hij homoseksueel is en zo aan een gedwongen huwelijk te ontkomen (CGVS I, p. 15). Niet alleen is dit contraproductief en potentieel gevaarlijk, dit is verder tegenstrijdig met uw verklaring dat uw familie al een jaar voor zijn bezoek aan Iran wist dat uw oom homo was (CGVS II, p. 9). Aangezien er zoals hierboven aangetoond ook geen geloof gehecht kan worden aan het feit dat uw oom een LGBT-tijdschrift meebracht, wordt ook de aanleiding om uw gevoelens over uw geaardheid met hem te delen teniet gedaan. Vervolgens is het allesbehalve aannemelijk dat u uw oom vroeg om aan uw familie te zeggen dat u niet in mannen geïnteresseerd was, uw oriëntatie richting vrouwen was en dat een gedwongen huwelijk niet werkt (CGVS II, p. 10; CGVS I, p. 16), u was immers bang gedood te zullen worden door uw ouders (CGVS I, p. 16). Voorts is het evenmin aannemelijk dat uw oom hierin mee zou gaan en u zou blootstellen aan alle mogelijke risico's van dien. Dergelijke uitlatingen over het roekeloze gedrag van u en uw oom zijn helemaal niet ernstig. Ze getuigen van een compleet gebrek aan inzicht in de leefwereld van LGBT-personen in Iran, de risico's die zij lopen en bevestigen alleen maar dat er geen enkel geloof gehecht kan worden aan uw lesbische geaardheid.

Vervolgens slaagt u er niet in om uw vermeende lesbische relatie met uw partner M. aannemelijk te maken. Er moet vooreerst gewezen worden op uw hoogst merkwaardige verklaring over uw eerste ontmoeting met M.. U voelde zich aangetrokken tot M. en de andere vrouw in het zwembad omdat zij elkaar omhelsden, wat vreemd was voor u. Gevraagd om dit nader te verklaren zegt u dat zij elkaars geslachtsdelen probeerden aan te raken (CGVS II, p. 17-18). Het is werkelijk zeer bevreemdend dat twee vrouwen dergelijke intieme handelingen zouden stellen op een openbare plaats zoals een zwembad. Dat S., de vrouw met wie u M. in het zwembad zag, een familierelatie had met M. (CGVS II, p. 23), maakt dit nog onwaarschijnlijker. Vervolgens bent u niet eenduidig over wie het initiatief nam om de ander aan te spreken. In uw eerste onderhoud verklaart u dat u M. vroeg of ze altijd kwam om te zwemmen (CGVS I, p. 12), terwijl u in uw tweede onderhoud verklaart dat het M. was die u het eerste aansprak en het over vlinderslag had (CGVS II, p. 18). Daarnaast zijn uw verklaringen over het begin van jullie relatie tegenstrijdig. U verklaart immers dat dat M. u kuste tijdens het zwemmen iets meer dan een maand na jullie eerste ontmoeting (CGVS I, p. 12), maar ook dat jullie relatie eerst vriendschappelijk was (CGVS II, p. 18) en dat jullie liefdesrelatie begon toen M. u na 6 of 7 maanden kuste in uw auto op een parking (CGVS II, p. 19). Hiermee verbonden legt u verschillende versies van de feiten af over hoe u te weten kwam dat M. lesbisch was. Enerzijds situeert u dit bij de kus na één maand (CGVS I, p. 12), anderzijds toen ze u na 3 of 4 maanden zei dat ze verkracht was (CGVS II, p. 18).

Wat betreft M.'s ontdekking van haar seksualiteit, verbindt u dit met het feit dat ze verkracht werd (CGVS II, p. 18). Omdat ze gedwongen werd, hield ze niet van seks met mannen en voelde ze zich op haar gemak bij vrouwen (CGVS II, p. 19). Hierboven werd reeds eerder gewezen op de geringe overtuigingskracht van dit standpunt. Gevraagd naar andere elementen die M. deden beseffen dat ze op vrouwen viel, zegt u dat ze één van haar vriendinnen leuk vond, maar verplicht werd om seks te hebben met haar man (CGVS II, p. 19), wat geen opheldering verschaft. Over het relationele verleden van M. weet u te zeggen dat ze ooit een relatie had met een voor u verder onbekende vrouw die M. op een feestje ontmoet had en met wie ze 3 of 4 maanden was en dat u niet weet of ze andere relaties had (CGVS II, p. 21). Ook dit is zeer vaag, zeker omdat u haar zelf vroeg naar haar eerdere relaties (CGVS II, p. 18). Als moeilijk moment in jullie relatie haalt u aan dat M. jullie seksuele betrekkingen wilde filmen. Andere moeilijkheden kan u niet opnoemen (CGVS II, p. 21). Dit getuigt van weinig diepgang gezien de context waarin lesbische relaties in Iran verlopen. Gevraagd naar jullie toekomstplannen vraagt u louter tweemaal of de protection officer wil weten of jullie plannen hadden om samen te wonen en besluit u met te zeggen dat ze wilde dat jullie samen buiten konden komen en zwemmen (CGVS II, p. 21). Op de vraag hoe jullie de relatie zagen evolueren in de toekomst, zegt u dat zij niet kon scheiden, dat u in het geheim leefde en dat het goed was (CGVS II, p. 22). Het is opmerkelijk dat jullie in al

die jaren hier geen diepgaandere gesprekken over gevoerd zouden hebben. Uit uw verklaringen blijkt een gebrek aan inzicht in de complexe realiteit waarmee een lesbische, opgegroeid en verblijvend in een homofobe omgeving, geconfronteerd wordt bij het beleven van haar relatie meteen andere vrouw. Nergens blijkt uit dat M. meer was dan een platonische vriendin die u bijstond tijdens uw chemotherapie (CGVS II, p. 21). Daarnaast legt u geen begin van bewijs neer om uw relatie met M. te staven. Voor de volledigheid moet er opgemerkt worden dat u aan uw psychotherapeut vertelde dat u tot uw 27ste een relatie met een vrouw had (blauwe map, 3), wat nergens uit uw verklaringen op het CGVS blijkt, waar u uitdrukkelijk verklaarde dat u slechts één relatie met een vrouw had en deze ontstond na uw huwelijk op 29-jarige leeftijd (CGVS II, p. 12).

Uw verklaringen over de situatie van homoseksuele mannen en vrouwen in Iran zijn voorts dermate incoherent dat ze helemaal niet kunnen overtuigen. U verklaart immers enerzijds dat u bang was van uw ouders omdat veel LGBT-kinderen gedood worden in Iran (CGVS I, p. 16), langs de andere kant zegt u dat een goed leven had, nooit aan immigratie dacht (CGVS I, p. 10) en dat het goed was om in het geheim te leven (CGVS II, p. 21).

Op basis van al deze vaststellingen maakt u uw lesbische geaardheid geenszins aannemelijk.

Wat betreft uw – weinig overtuigende, aangezien u niet weet of het één of twee keer was – bezoek (en) aan een LGBT-café in Oostende, de “registratie” van uw naam bij de LGBT-gemeenschap, uw berichten op Facebook (CGVS II, p. 24), contacten met de LGBT-gemeenschap in Iran (CGVS II, p. 11) dient te worden opgemerkt dat dit niet kan volstaan om afbreuk te doen aan de hoger gedane vaststellingen met betrekking tot de ongeloofwaardigheid van uw vermeende seksuele oriëntatie. Een loutere (amper gestaafde) betrokkenheid bij allerlei LGBT-initiatieven vormt immers geenszins een bewijs voor het gegeven dat u werkelijk lesbisch zou zijn. Hetzelfde geldt voor het attest van uw psychotherapeut, dat volledig gebaseerd is op uw eigen verklaringen en op uw vraag opgesteld werd in het kader van uw verzoek om internationale bescherming. Hier kan nog opgemerkt worden dat het niet aan een psychotherapeut is om aan waarheidsvinding te doen.

Nu er geen enkel geloof kan gehecht worden aan uw lesbische geaardheid, noch aan uw relatie met M., volgt hieruit dat er geen enkel geloof gehecht kan worden aan de problemen omwille van deze relatie. Het is bovendien gezien de zeer homofobe context opmerkelijk dat M. voorstelde om jullie seksuele betrekkingen te filmen, hiermee in het geheim doorzette ondanks uw bezwaren (CGVS II, p. 20) en zo onvoorzichtig was om haar gsm te verliezen (CGVS II, p. 23). Uw kennis over het lot van M. blijft bij gissingen. Zo verklaarde u dat M. geëxecuteerd werd (vragenlijst CGVS, ingevuld op de DVZ, vraag 3.5), dat ze geslagen en gedood werd door haar echtgenoot, dat haar echtgenoot haar misschien aangaf (CGVS II, p. 23). Voorts weet u niet of S. iets deed om M. te helpen, of M. probeerde om te ontsnappen, of S. achteraf problemen kreeg, omdat u uw nummer uitzette toen u in België kwam (CGVS II, p. 23), wat geen verklaring biedt voor de 3-4 maanden daarvoor waarin u zich blijkbaar evenmin geïnformeerd heeft. Ook uw verklaring dat u bang bent (CGVS II, p. 24) kan moeilijk overtuigen, aangezien er van u als verzoeker om internationale bescherming redelijkerwijze verwacht kan worden dat u al het mogelijke doet om u te informeren over de essentiële elementen die de kern van uw vrees uitmaken. Daarnaast verklaart u enigszins tegenstrijdig dat A. u niet kon vinden omdat M. enerzijds een schuilnaam voor u gebruikte in haar gsm (vragenlijst CGVS, ingevuld op de DVZ, vraag 3.5), anderzijds zei u dat ze uw naam bewaarde en verwijderde zodat hij u niet zou kunnen vinden (CGVS II, p. 23).

Aan de verdwijning van uw echtgenoot 7 of 8 maanden voor uw eerste onderhoud, dus rond mei of juni 2023, kan evenmin geloof gehecht worden, des te meer nu blijkt dat hij op 30 november 2023 en 14 januari 2024 berichten op het Facebook-profiel van uw dochter likete (blauwe map, stuk 1). Hierop attent gemaakt komt u niet verder dan te zeggen dat u het niet weet, dat zijn gsm uit staat en dat jullie geen activiteiten deden op Facebook uit angst om gevonden te worden (CGVS II, p. 25). Dit biedt geen verklaring en wat het laatste betreft, beweerde u net voordien het tegendeel (CGVS II, p. 24).

Wat betreft uw – zeer beperkte – politieke activiteiten in België, u nam éénmalig deel aan een betoging naar aanleiding van de dood van Mahsa Jina Amini, waarbij u louter slogans riep, en u plaatst berichten in verband met LGBT op Facebook (CGVS I, p. 8-9), moet er vastgesteld worden dat u in Iran nooit politiek actief geweest bent (CGVS I, p. 8). Gelet op uw beperkte politieke betrokkenheid en de vaststellingen rond uw seksualiteit, waardoor uw berichten over LGBT zeer opportunistisch overkomen, kan er van u verwacht worden dat u de politieke inhoud van u sociale media verwijderd bij een terugkeer naar Iran. U toont bovendien op geen enkele wijze aan dat u omwille van deze bij terugkeer naar Iran dreigt gevisieerd te worden door de Iraanse autoriteiten. Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (zie: https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_iran_surveillance_van_de_diaspora_door_de_iraanse_autoriteiten_20230510.pdf) blijkt dat de Iraanse autoriteiten weinig interesse hebben om terugkerende verzoekers om internationale bescherming te vervolgen wegens activiteiten buiten Iran, wegens posts op sociale media of wegens het indienen van een verzoek om internationale bescherming. Het zijn vooral personen die al een verhoogd risicoprofiel hebben of die al in de negatieve aandacht staan van de Iraanse autoriteiten die bij een terugkeer een verhoogd risico lopen om problemen te riskeren, quod non in casu.

Wat betreft uw dochter die in het station van Pisa door drie mannen aangevallen zou zijn en nu in behandeling zou zijn bij een psychiater (CGVS I, p. 10), moet er opgemerkt worden dat niets erop wijst dat dergelijke laakbare feiten zich zouden herhalen en dat psychische hulp beschikbaar is in Iran.

In zoverre u aanhaalt dat uw familieleden de vluchtelingstatus werd toegekend, dient te worden benadrukt dat ieder verzoek om internationale bescherming afzonderlijk en op individuele wijze dient te worden onderzocht en beoordeeld, rekening houdende met de concrete situatie in het land van herkomst en de individuele situatie van de verzoeker. Elk verzoek om internationale bescherming dient op individuele wijze te worden onderzocht op z'n eigen merites waarbij het aan u is om op concrete manier aan te tonen dat u persoonlijk een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade loopt. Bovendien wijst niets erop dat u in Iran ooit problemen ondervond omwille van uw familieleden. U verklaart namelijk uitdrukkelijk dat u behalve de problemen omwille van uw relatie met M. nooit problemen had in Iran met de autoriteiten of met privé-personen (vragenlijst CGVS, ingevuld op de DVZ, vraag 3.7).

Uit al het voorgaande blijkt dat u niet hebt aangetoond dat er wat u betreft een vrees voor vervolging bestaat in de zin van de Conventie van Genève, noch dat er een reëel risico bestaat op het lijden van ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

De documenten die u ter ondersteuning van uw verzoek om internationale bescherming aanbrengt, zijn niet van dien aard dat zij bovenstaande bevindingen vermogen te wijzigen. Er moet benadrukt worden dat documenten slechts ondersteunende bewijswaarde hebben bij geloofwaardige verklaringen, wat hier niet het geval is. Aan de tekstberichten en spraakberichten die bedreigingen van A. M. zouden moeten voorstellen, kan geen enkele bewijswaarde toegekend worden aangezien dergelijke berichten gemakkelijk geënceneerd of gemanipuleerd kunnen zijn. Het feit dat u aangifte deed bij de Belgische politie van deze bedreigingen, waarvan documenten getuigen, doet hier geen enkele afbreuk aan. Uit de foto's van M. in het ziekenhuisbed blijkt geenszins wie dit is, laat staan om welke reden deze vrouw in het ziekenhuis opgenomen werd. Uit het overlijdensbericht, onder voorbehoud dat het authentiek is, kan enkel afgeleid worden dat een persoon genaamd M. A. overleden is en niets meer. Voor de tekstberichten van uw conciërge en uw echtgenoot geldt eveneens dat ze gemanipuleerd of geënceneerd kunnen zijn. De foto's van uw doorzochte huis bieden verder geen enkele garantie wat betreft de omstandigheden of de mogelijke encenering. De kopieën van de vervallen paspoorten van u en uw dochter zijn slechts een indicatie van jullie identiteit en nationaliteit, die niet ter discussie staan. Uw rijbewijs toont louter aan dat u een voertuig mag besturen. Alle overige documenten werden hierboven reeds besproken.

Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

Verzoekster voert gespreid over twee middelen de schending aan van artikel 1 A van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, goedgekeurd bij de wet van 26 juni 1953 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van de artikelen 48/3 en 48/4, § 2, b) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de materiële motiveringsplicht juncto het zorgvuldigheidsbeginsel en van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens (hierna: het EVRM).

Verzoekster geeft aan niet akkoord te gaan met de weigeringsmotieven in de bestreden beslissing en tracht deze te weerleggen.

2.2. Stukken

Verzoekster brengt op 29 november 2024 overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota bij waaraan volgende stukken worden toegevoegd:

- medische documenten;
- schermabeeldingen ter staving van de zichtbare politieke activiteiten;
- getuigenverklaring van E. D. van 19 augustus 2024.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische

vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om "een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie" te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en ex nunc onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis. De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoekers. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar

geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

2.3.3. Waar de schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangevoerd, wordt erop gewezen dat de materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, inhoudt dat de bestreden beslissing moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen worden genomen.

2.3.4. Wat betreft de bijzondere procedurele noden, kan worden gewezen op volgende pertinente motieven in de bestreden beslissing:

"Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in uw hoofde bepaalde bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen. U verkoos namelijk een vrouwelijke tolk (vragenlijst CGVS, ingevuld op de DVZ, vraag 3.6). Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u steunmaatregelen verleend in het kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaat-generaal, en werd er voor beide onderhouden een vrouwelijke tolk aangesteld. Uit het verslag van uw psychotherapeut blijkt dat u aan PTSS lijdt. Hierbij moet de bedenking gemaakt worden dat psychotherapeut geen beschermd beroep is in België (mevrouw R. is niet terug te vinden in de database van de Psychologencommissie) en dat het niet duidelijk is op welke basis uw psychotherapeut tot de diagnose van PTSS kwam. Dit verslag laat niet om aan te tonen dat u niet in staat zou zijn om verklaringen af te leggen. Zo moet worden vastgesteld dat niet wordt aangegeven dat uw mentale toestand u zou verhinderen om uw motieven naar behoren uiteen te zetten. Er blijkt geenszins uit dat u niet in staat zou zijn verklaringen af te leggen in het kader van uw verzoek om internationale bescherming. U bewering dat u aan geheugenverlies lijdt (CGVS II, p. 24) wordt verder op geen enkele manier gestaafd.

Hoewel u diabetes en problemen met uw bloeddruk aanhaalde, verklaarde u aan het begin van het eerste onderhoud in staat te zijn een interview af te leggen (CGVS I, p. 2). Bij aanvang van het tweede deel gaf u aan er klaar voor te zijn (CGVS I, p. 10). Waar uw advocaat op het einde van het eerste onderhoud opwierp dat een tweede onderhoud gelijk zou staan aan psychische marteling (CGVS I, p. 19), maakte u zelf geen bezwaar tegen een heroproeping. U verkoos ervoor om vanwege uw diabetes in namiddag opgeroepen te worden (CGVS I, p. 19), waar effectief voor gezorgd werd. Aan het begin van uw tweede onderhoud maakte u gewag van stress. Gevraagd hoe de protection officer hiaraan kon tegemoetkomen, verklaarde u louter dat u zo snel mogelijk wilde afronden (CGVS II, p. 2). Bij aanvang van het tweede deel van het onderhoud gaf u aan er klaar voor te zijn (CGVS II, p. 10). Op het eind van het tweede onderhoud had u enkel grieven over uw woonsituatie (CGVS II, p. 26), wat op zich niets met het persoonlijk onderhoud te maken heeft.

Nergens blijkt uit dat u niet in staat was om op adequate wijze aan beide persoonlijke onderhouden deel te nemen.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen."

Waar verzoekster haar psychische en fysieke medische problemen benadrukt alsook bijkomende medische stukken overmaakt middels haar aanvullende nota, kan zij geen ander licht werpen op haar ongeloofwaardig vluchtrelaas zoals blijkt uit de motieven onder 2.3.5. (infra) noch op bovenstaande correcte en concrete bemerkingen waaruit blijkt dat reeds rekening werd gehouden met haar gezondheidstoestand en haar steunmaatregelen werden verleend.

2.3.5. Beoordeling in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet

2.3.5.1. Verzoekster stelt Iran te hebben verlaten nadat haar geheime lesbische relatie met een getrouwde vrouw werd ontdekt door de echtgenoot van haar vrouwelijke partner.

De Raad komt na grondige analyse van het rechtsplegingsdossier en de opmerkingen ter terechtzitting, in navolging van de commissaris-generaal, tot de vaststelling dat verzoekster niet aannemelijk heeft gemaakt

dat zij een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Vluchtelingenverdrag noch dat zij bij een terugkeer naar Iran een reëel risico op ernstige schade loopt, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Er moet vastgesteld worden dat verzoekster met haar betoog niet verder komt dan het grotendeels volharden in haar verklaringen op het CGVS en het tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal. Zij stelt hiermee echter op geen enkele wijze *in concreto* de pertinente vaststellingen in een ander daglicht.

2.3.5.2. Vooreerst stipt de Raad samen met verweerder aan dat volgende elementen verzoeksters vrees reeds ondermijnen:

“Vooreerst moet er gewezen worden op enkele elementen die uw vrees ondermijnen. U verklaart dat u 2 maanden in Italië verbleef, geen plan had om daar asiel te vragen, dacht om daar een tijdje te blijven en vervolgens terug te gaan naar Iran omdat u dacht dat de echtgenoot van M. u toch niet zou kunnen vinden (CGVS I, p. 10). Dit strookt echter niet met uw latere verklaringen dat S. u aanmaande om te vertrekken omdat de echtgenoot van M. op zoek was naar u (CGVS II p.23); uw maternale oom u, net na de ontdekking van de filmopname, zei dat u, zo snel als u kon, moest vertrekken; dat u aan uw echtgenoot zei dat, als ze uw dochter vinden, u niet weet wat er zou gebeuren en u voor de veiligheid van uw dochter besloot om te vertrekken. Dat u dus op geen enkel moment zou gedacht hebben dat u niet meer zou kunnen terugkeren naar Iran is bijgevolg weinig geloofwaardig. Dit reeds doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het reële risico op het lijden van ernstige schade zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming. Van een persoon die daadwerkelijk risico loopt op vervolging of ernstige schade in zijn land van herkomst, mag dan ook redelijkerwijs worden verwacht dat hij of zij na aankomst in een derde land zo snel mogelijk een beroep doet op de bevoegde autoriteiten voor het verkrijgen van bescherming. Dat u bovendien twee maanden na uw aankomst in Italië zonder meer uw paspoort vernielde (CGVS I, p. 9) doet het vermoeden rijzen dat u zich ontdaan heeft van dit persoonlijk document omdat hier mogelijks informatie instaat die tegenstrijdig is met uw verklaringen. Op basis van al deze vaststellingen wordt uw algemene geloofwaardigheid in diskrediet gebracht.”

Verzoekster volhardt in haar verklaringen en stelt dat het gegeven dat zij van plan was om terug te keren naar haar herkomstland een houding is die een positieve indicatie inhoudt dat ze de vervolgingsfeiten effectief heeft meegemaakt.

Met betrekking tot de vernieling van haar paspoort voert verzoekster aan dat een persoon te kwader trouw gewoon gezegd zou hebben dat deze verloren is en zij niet liegt maar de waarheid spreekt waarvoor zij gestraft wordt.

Verzoekster kan met haar betoog waarin zij vasthoudt aan de reeds afgelegde verklaringen en slechts verweerders terechte appreciatie en gevolgtrekkingen bekritiseert, geenszins afbreuk doen aan bovenstaande concrete motieven die steun vinden in de door haarzelf geschetste context.

Verzoeksters afwachtende houding in Italië en de vernieling van haar paspoort kan niet in overeenstemming worden gebracht met een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade en relativeert de ernst van de ingeroepen vrees.

2.3.5.3. Met betrekking tot verzoeksters voorgehouden seksuele oriëntatie, wijst de Raad er in de eerste plaats op dat een aangevoerde lesbische geaardheid slechts aannemelijk kan worden geacht wanneer een verzoekster om internationale bescherming blijkt geeft van een diepgaande emotionele, affectieve en seksuele aantrekking tot personen van hetzelfde geslacht (UNHCR, Claims to Refugee Status based on Sexual Orientation and/or Gender Identity within the context of Article 1A(2) of the 1951 Convention and/or its 1967 Protocol relating to the Status of Refugees, Genève, 2012, nr. 8).

Van een asielzoekster die zichzelf identificeert als lesbisch en omwille van deze seksuele geaardheid beweert een vrees te hebben of een risico te lopen in haar land van oorsprong kan worden verwacht dat zij dit overtuigend aantoont, *quod non in casu*.

De Raad neemt aan dat het aantonen van een seksuele geaardheid gevoelig kan liggen en niet evident is. Naar zijn aard leent een seksuele geaardheid als asielmotief zich minder voor bewijsvoering: het gaat immers om wat iemand innerlijk voelt. Meer nog dan bij andere vluchtmotieven, zijn de eigen verklaringen van de betrokken verzoekster dan ook van wezenlijk belang.

De verklaringen die een verzoekster om internationale bescherming over haar seksuele gerichtheid heeft afgelegd, vormen dan ook het uitgangspunt in de procedure van het onderzoek van de feiten en omstandigheden zoals bedoeld in artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, te meer wanneer de verzoekster geen bewijskrachtige elementen kan verschaffen aangaande haar gerichtheid en/of wanneer er een gebrek is aan specifieke informatie betreffende de status van LGBT in het land van herkomst. Indien de kandidaat-asielzoeker geen bewijs kan verschaffen aangaande haar seksuele oriëntatie en/of er is een gebrek aan specifieke informatie betreffende de status van LGBT in het land van herkomst, dan stelt ook UNHCR dat de seksuele oriëntatie dient te blijken uit de verklaringen van de kandidaat-asielzoeker (UNHCR, Guidance Note on Refugee Claims relating to sexual orientation and gender identity, Genève, 2008, nr. 35).

De Raad benadrukt dat kan verwacht worden dat verzoekster minstens doorleefde verklaringen aflegt aangaande haar eigen homoseksuele bewustwording, ervaringen en relaties en de eigenheid van homoseksualiteit die verder reiken dan stereotiepe opvattingen over homoseksualiteit. Ook kan sociale aanknopingspunt worden verwacht en dus enige bekendheid worden aangetoond met de situatie van homoseksuelen in haar land van oorsprong en eventueel ook in België. Van een asielzoekster die zichzelf identificeert als lesbisch en omwille van deze seksuele geaardheid beweert een vrees te hebben of een risico te lopen in haar land van oorsprong kan worden verwacht dat zij dit overtuigend aantoonde.

Hoewel het niet evident is de seksuele oriëntatie objectief te bewijzen, mag er van een verzoekster die beweert lesbisch te zijn, verwacht worden dat zij overtuigend is met betrekking tot haar ervaringen en parcours in verband met haar seksuele oriëntatie. Er mag ook volgens de Raad van een persoon die een vrees of risico's wegens zijn seksuele oriëntatie aanhaalt, een omstandig en duidelijk relaas worden verwacht zonder grote incoherenties alsook doorleefde verklaringen. Verzoekster blijft hierbij echter in gebreke.

In de bestreden beslissing wordt vooreerst pertinent geoordeeld dat verzoeksters ongelooftwaardige verklaringen inzake de aard van haar huwelijk reeds ernstig voorbehoud zet bij haar lesbische geaardheid:

“Zo dient er ernstig getwijfeld worden aan uw verklaringen dat u gedwongen zou zijn uitgehuwelijkt. Zo is het vooreerst erg merkwaardig dat u op uw 19 jaar, toen u voor de eerste keer gedwongen werd om te huwen, een zelfmoordpoging ondernam om aan dit gedwongen huwelijk te ontsnappen maar u op uw 29 jaar, toen u zich, na uw studies microbiologie aan de universiteit en u zich reeds ontpopt had tot een zelfstandige vrouw, geen enkele poging deed om aan dit huwelijk onder uit te komen. Gevraagd of u op één of andere manier aan uw lot probeerde te ontkomen, zegt u dat u dat niet leuk vond omdat u een positie had in de samenleving en ontsnappen iets voor zwakke mensen is (CGVS II, p. 15). Het is allesbehalve overtuigend dat u met uw positie in al die jaren geen enkele poging zou ondernemen om u aan een gedwongen huwelijk te onttrekken. Hiermee verbonden moet er vastgesteld worden dat u ook uw shenasnameh (geboorteboekje) niet neerlegt. U verklaart dat u die in een safe in uw huis achterliet omdat u “geen specifieke reden” had om die mee te nemen naar België (CGVS I, p. 9-10). Gevraagd om uw shenasnameh te bezorgen, verklaart u dat u niemand hebt om die te brengen. U voegt toe dat uw hele familie hier is (CGVS II, p. 2). Dat u niemand in Iran zou kunnen aanspreken om u hiermee te helpen is niet overtuigend en gewezen op het feit dat uw maternale oom Hashem nog in Iran woont, zegt u dat uw huissleutel bij u is (CGVS II, p. 2), wat weer een andere uitleg is. Dit doet opnieuw twijfelen aan de oprechtheid van uw verklaringen en doet het vermoeden rijzen dat u zaken voor het CGVS achterhoudt, zoals bijvoorbeeld de werkelijke datum van uw huwelijk.

Verder zijn uw verklaringen over de verstandhouding met uw echtgenoot niet consistent te noemen. Langs de ene kant verklaart u dat hij geen slechte persoon is (CGVS II, p. 17), terwijl u door hem geslagen werd en gedwongen werd tot geslachtsgemeenschap (CGVS I, p. 11). Het is bovendien al erg merkwaardig dat uw echtgenoot enerzijds schetst als vrij agressief/conservatief – uw echtgenoot sloeg u en dwong u tot geslachtsgemeenschap, hij liet u niet toe te scheiden (CGVS I p.11) – maar u hem anderzijds wel durfde te vertellen over uw geaardheid en hij u daarna zonder meer met rust liet. Vervolgens moet er vastgesteld dat u nog steeds officieel getrouwd bent met uw echtgenoot. U verklaart hieromtrent dat u daar “redenen” voor heeft (CGVS I, p. 3), vervolgens wijt u dit aan het feit dat een gescheiden vrouw geen goede positie in Iran heeft. Gevraagd of u sinds uw aankomst in België stappen ondernomen heeft, zegt u louter dat u vanuit België niets kan doen. U zegt dit echter zonder dat u zich überhaupt geïnformeerd heeft over de mogelijkheden (CGVS II, p. 16).”

Door louter te volharden in haar reeds afgelegde verklaringen en aan te voeren dat zij in tegenstelling tot haar negentiende op haar negenentwintigste rijp genoeg was om te weten dat zelfmoord niet de enige oplossing is, brengt verzoekster geenszins valabele argumenten bij die verweerders omstandige bevindingen kunnen ontkrachten. De Raad merkt hierbij samen met verweerder op dat in de door verzoekster geschetste context en gelet op haar profiel als hoofopgeleide vrouw – die zoals ze zelf zegt in het verzoekschrift wel rijp genoeg was op latere leeftijd – het weinig aannemelijk is dat verzoekster geen enkele poging deed of dan een andere oplossing zocht om aan haar huwelijk onderuit te komen.

Verzoekster slaagt er evenmin een afdoende verklaring te bieden voor het gegeven dat zij haar geboorteboekje niet heeft neergelegd. Zij blijft herhalen dat al haar gezinsleden in België wonen en zij de sleutel heeft doch weerlegt geenszins verweerders vaststelling dat zij evenwel verklaarde dat haar maternale oom nog in Iran verblijft waarbij de Raad aanstipt dat hoewel verzoekster nog aangaf dat haar vader plannen had om naar Iran te gaan geenszins kan blijken dat verzoekster een oprechte inspanning heeft geleverd om dit document te bekomen (tweede persoonlijk onderhoud, p. 2). Dit doet ook naar mening van de Raad verder afbreuk aan de oprechtheid van verzoeksters verklaringen aangaande haar huwelijk.

Voorts treedt de Raad verweerder bij in diens oordeel dat verzoeksters verklaringen over de ontdekking van haar geaardheid niet kunnen overtuigen:

“Vervolgens kunnen uw verklaringen over de ontdekking van uw geaardheid niet overtuigen. Met betrekking tot uw aantrekking tot vrouwen haalt u meermaals het seksueel misbruik door uw grootvader aan (CGVS I, p. 14, p. 16; CGVS II, p. 12, p. 13). U vertrouwde uw psychotherapeut toe dat uw seksuele afkeer van mannen ontstaan is door dit misbruik (groene map, stuk 3). Uw partner M. zou ook verkracht geweest zijn door een mannelijk familielid (CGVS I, p. 7) en dit was de invalshoek waarmee zij haar lesbische geaardheid aan u bekend maakte (CGVS II, p. 18). Er moet vooreerst opgemerkt worden dat een seksuele afkeer van mannen

niet resulteert in een lesbische geaardheid, noch is een afkeer van mannen een noodzakelijk onderdeel van een lesbische geaardheid. Daarnaast is het idee dat homoseksualiteit veroorzaakt wordt door seksueel misbruik een stereotiepe en achterhaalde denkwijze. Uitdrukkelijk gevraagd waarom u steeds de connectie maakt tussen het ondergaane seksuele misbruik en uw aantrekking tot vrouwen zegt u dat u nog niet klaar was om seks te hebben toen het misbruik plaatsvond en dat u daarom angst had om seks te hebben, omdat u van een persoon moet houden om uw lichaam te geven (CGVS II, p. 19), wat naast de kwestie is en geen enkele verklaring biedt hiervoor.

Waar u aanvankelijk verklaart dat A. uw geliefde was (CGVS I, p. 11), blijkt uiteindelijk dat u aangetrokken was tot haar maar dat jullie geen relatie hadden (CGVS II, p. 12, p. 14). Voorts is het gelet op de Iraanse context zeer merkwaardig dat u op 14-jarige leeftijd, vanuit het niets, A. kuste, temeer daar u volgens uw verklaring tot aan uw jaren op de universiteit niet dacht dat er mensen zoals u bestonden – u ontdekte dit immers pas toen u medestudenten met een tijdschrift met kussende vrouwen zag (CGVS II p. 6).

Bovendien legde u tegenstrijdige verklaringen af over de manier waarop u omging met de ontdekking van uw geaardheid. Waar u tijdens uw tweede onderhoud uitdrukkelijk ontkende ooit met een psycholoog of psychiater gesproken te hebben in Iran (CGVS II, p. 5), verklaarde u in uw eerste onderhoud dat u naar een psychiater ging die u aanraadde om een geslachtsverandering te ondergaan (CGVS I, p. 11). Voorts verklaarde u ook dat toen u aan uw psychiater zei dat u lesbisch was, hij u zei dat u van geslacht kon veranderen maar u dit niet wou (CGVS I p.11). Enerzijds zegt u dat u uw kind dit niet wou aandoen (CGVS I p.11) (wat geenszins wijst op het feit dat u er zelf weigerachtig tegenover stond), anderzijds zegt u later dat u dit zelf niet wou want u hield van uw lichaam (CGVS I p. 14). Voorts situeerde u deze bezoeken enerzijds rond de leeftijd van 27-28 (CGVS I, p. 14) en anderzijds na de geboorte van uw dochter in 2006, toen u reeds 31 was (CGVS I, p. 11). Geconfronteerd met het feit dat u in uw eerste onderhoud zei dat u naar een psychiater ging, ontkent u en voegt u toe dat u dit in Iran niet kende (CGVS II, p. 25). Het louter ontkennen van uw eerdere verklaringen doet echter geen enkele afbreuk aan deze uitdrukkelijke tegenstrijdigheid.

Er kan verder geen enkel geloof gehecht worden aan de omstandigheden waarin u de term “lesbisch” leerde kennen – u verklaart dat u de term zag op een tijdschrift in de bagage van uw maternale oom (CGVS I, p. 14). Het is namelijk totaal niet aannemelijk dat uw homoseksuele oom, die naar Nederland verhuisd was omdat het daar gemakkelijker was om te wonen (CGVS II, p. 7), op familiebezoek in Iran een LGBT-tijdschrift zou meenemen. Zelf hebt u hier ook geen verklaring voor (CGVS II, p. 8).”

Verzoekster repliceert dat zij de zaken zegt zoals ze deze heeft ervaren ondanks dat verweerder het vreemd vindt dat zij een meisje kuste op haar veertiende. Er wordt in dit verband aangevoerd dat over dergelijke zaken geen landeninformatie bestaat en de protection officer evenmin van Iraanse origine is om dit te weten. Verzoekster meent dat dit het buikgevoel van de protection officer is wat niet noodzakelijk strookt met de waarheid. Ook blijft verzoekster volhouden aan haar verklaring dat zij wat betreft het bezoek van de psychiater dit niet werd verteld.

Door louter te volharden in haar verklaringen, kritiek te uiten op bovenstaande weigeringsmotieven en vast te houden in één versie van haar verklaringen wat betreft het bezoek aan een psychiater, kan verzoekster de hoger weergegeven bevindingen geenszins ombuigen. Verzoekster brengt voorts geen concrete gegevens bij waaruit blijkt dat het Commissariaat-generaal bevooroordeeld zou zijn geweest of dat zijn verzoek om internationale bescherming niet eerlijk of slechts vanuit een “buikgevoel” zou zijn behandeld. Uit de stukken van het dossier en de bestreden beslissing kan evenmin enige vooringenomenheid of enig gebrek aan objectiviteit worden afgeleid. In tegendeel, er wordt in de bestreden beslissing uitdrukkelijk verwezen naar de door verzoekster geschetste context en de door haar afgelegde verklaringen alsook de in Iran gekende grote maatschappelijke taboe rond homoseksualiteit. Bovendien zijn de ambtenaren van het Commissariaat-generaal onpartijdig en hebben dezen geen persoonlijk belang bij een positieve of negatieve beslissing ten aanzien van een verzoeker. Als dusdanig bieden zij de nodige garanties inzake objectiviteit.

In de bestreden beslissing wordt vervolgens ingegaan op verzoeksters onthulling van haar lesbische geaardheid:

“Het mag verbazen dat u verklaarde nooit iemand in vertrouwen genomen te hebben om over uw geaardheid te spreken in Iran omdat dit heel snel viraal zou gaan (CGVS II, p. 4), terwijl uit uw verklaringen blijkt dat u weinig terughoudendheid aan de dag legde. Zo werd hierboven reeds aangetoond dat u zonder veel nadenken uw liefde verklaarde aan de meisjes voor wie u gevoelens had. Zelfs uw gynaecoloog stelde u op de hoogte. Dat uw gynaecoloog via een vaginaal onderzoek vastgesteld zou hebben dat u al lang niet meer seksueel actief was en gezegd zou hebben dat uw kanker door een gebrek aan orgasmes veroorzaakt werd (CGVS II, p. 4), is medisch gezien erg bedenkelijk. Aan deze woorden van de gynaecoloog die volgens u de aanleiding waren om het over uw seksuele oriëntatie te hebben, kan dan ook geen geloof gehecht worden. Los daarvan is het zeer onwaarschijnlijk dat u, gezien het grote maatschappelijke taboe rond homoseksualiteit in Iran, uw ware geaardheid bewust zou onthullen. U zegt hieromtrent dacht u dacht dat uw gynaecoloog u misschien kon helpen en dat ze zei om de waarheid te zeggen (CGVS II, p. 4). Gevraagd of u rekening hield met een mogelijke negatieve reactie, zegt u louter dat u dit verwachtte en dat u niet zei dat u een relatie had met een vrouw (CGVS II, p. 4). Een dergelijke nonchalante houding van u kan niet overtuigen. Aangezien u de manier waarop uw familieleden te weten kwamen dat u lesbisch bent aan uw ongeloofwaardige gedwongen huwelijk koppelt, kan er bij voorbaat geen geloof aan gehecht worden. Dit blijkt

voorts uit het volgende. Het is zeer ongeloofwaardig dat uw oom vanuit zijn vaste verblijfplaats in Nederland op familiebezoek naar Iran zou komen om te zeggen dat hij homoseksueel is en zo aan een gedwongen huwelijk te ontkomen (CGVS I, p. 15). Niet alleen is dit contraproductief en potentieel gevaarlijk, dit is verder tegenstrijdig met uw verklaring dat uw familie al een jaar voor zijn bezoek aan Iran wist dat uw oom homo was (CGVS II, p. 9). Aangezien er zoals hierboven aangetoond ook geen geloof gehecht kan worden aan het feit dat uw oom een LGBT-tijdschrift meebracht, wordt ook de aanleiding om uw gevoelens over uw geaardheid met hem te delen teniet gedaan. Vervolgens is het allesbehalve aannemelijk dat u uw oom vroeg om aan uw familie te zeggen dat u niet in mannen geïnteresseerd was, uw oriëntatie richting vrouwen was en dat een gedwongen huwelijk niet werkt (CGVS II, p. 10; CGVS I, p. 16), u was immers bang gedood te zullen worden door uw ouders (CGVS I, p. 16). Voorts is het evenmin aannemelijk dat uw oom hierin mee zou gaan en u zou blootstellen aan alle mogelijke risico's van dien. Dergelijke uitlatingen over het roekeloze gedrag van u en uw oom zijn helemaal niet ernstig. Ze getuigen van een compleet gebrek aan inzicht in de leefwereld van LGBT-personen in Iran, de risico's die zij lopen en bevestigen alleen maar dat er geen enkel geloof gehecht kan worden aan uw lesbische geaardheid."

Door wederom slechts de reeds afgelegde verklaringen op het CGVS inzake haar oom te benadrukken en te wijzen op de moslimtraditie waarin tot het laatste moment wordt gehoopt dat de dochter of zoon geen homoseksueel is en waarbij wordt getracht toch nog een vrouw en of man voor deze kinderen te vinden, slaagt verzoekster er niet in voorgaande overwegingen om te buigen. De terechte bevindingen van verweerder inzake de onaannemelijke onthulling van verzoeksters geaardheid vinden overigens steun in de in Iran gekende maatschappelijke taboe rond homoseksualiteit en in de desondanks dit taboe door haar zelf geschetste omstandigheden van weinig terughoudendheid vanuit haar kant en het compleet gebrek aan inzicht in de leefwereld van LGBT-personen in Iran vanuit haar oom.

De commissaris-generaal vervolgt met reden dat verzoekster er ook niet in slaagt haar vermeende lesbische relatie met haar partner M. aannemelijk te maken:

"Er moet vooreerst gewezen worden op uw hoogst merkwaardige verklaring over uw eerste ontmoeting met M.. U voelde zich aangetrokken tot M. en de andere vrouw in het zwembad omdat zij elkaar omhelsden, wat vreemd was voor u. Gevraagd om dit nader te verklaren zegt u dat zij elkaars geslachtsdelen probeerden aan te raken (CGVS II, p. 17-18). Het is werkelijk zeer bevreemdend dat twee vrouwen dergelijke intieme handelingen zouden stellen op een openbare plaats zoals een zwembad. Dat S., de vrouw met wie u M. in het zwembad zag, een familierelatie had met M. (CGVS II, p. 23), maakt dit nog onwaarschijnlijker. Vervolgens bent u niet eenduidig over wie het initiatief nam om de ander aan te spreken. In uw eerste onderhoud verklaart u dat u M. vroeg of ze altijd kwam om te zwemmen (CGVS I, p. 12), terwijl u in uw tweede onderhoud verklaart dat het M. was die u het eerste aansprak en het over vlinderslag had (CGVS II, p. 18). Daarnaast zijn uw verklaringen over het begin van jullie relatie tegenstrijdig. U verklaart immers dat dat M. u kuste tijdens het zwemmen iets meer dan een maand na jullie eerst ontmoeting (CGVS I, p. 12), maar ook dat jullie relatie eerst vriendschappelijk was (CGVS II, p. 18) en dat jullie liefdesrelatie begon toen M. u na 6 of 7 maanden kuste in uw auto op een parking (CGVS II, p. 19). Hiermee verbonden legt u verschillende versies van de feiten af over hoe u te weten kwam dat M. lesbisch was. Enerzijds situeert u dit bij de kus na één maand (CGVS I, p. 12), anderzijds toen ze u na 3 of 4 maanden zei dat ze verkracht was (CGVS II, p. 18).

Wat betreft M.'s ontdekking van haar seksualiteit, verbindt u dit met het feit dat ze verkracht werd (CGVS II, p. 18). Omdat ze gedwongen werd, hield ze niet van seks met mannen en voelde ze zich op haar gemak bij vrouwen (CGVS II, p. 19). Hierboven werd reeds eerder gewezen op de geringe overtuigingskracht van dit standpunt. Gevraagd naar andere elementen die M. deden beseffen dat ze op vrouwen viel, zegt u dat ze één van haar vriendinnen leuk vond, maar verplicht werd om seks te hebben met haar man (CGVS II, p. 19), wat geen opheldering verschaft. Over het relationele verleden van M. weet u te zeggen dat ze ooit een relatie had met een voor u verder onbekende vrouw die M. op een feestje ontmoet had en met wie ze 3 of 4 maanden was en dat u niet weet of ze andere relaties had (CGVS II, p. 21). Ook dit is zeer vaag, zeker omdat u haar zelf vroeg naar haar eerdere relaties (CGVS II, p. 18). Als moeilijk moment in jullie relatie haalt u aan dat M. jullie seksuele betrekkingen wilde filmen. Andere moeilijkheden kan u niet opnoemen (CGVS II, p. 21). Dit getuigt van weinig diepgang gezien de context waarin lesbische relaties in Iran verlopen. Gevraagd naar jullie toekomstplannen vraagt u louter tweemaal of de protection officer wil weten of jullie plannen hadden om samen te wonen en besluit u met te zeggen dat ze wilde dat jullie samen buiten konden komen en zwemmen (CGVS II, p. 21). Op de vraag hoe jullie de relatie zagen evolueren in de toekomst, zegt u dat zij niet kon scheiden, dat u in het geheim leefde en dat het goed was (CGVS II, p. 22). Het is opmerkelijk dat jullie in al die jaren hier geen diepgaandere gesprekken over gevoerd zouden hebben. Uit uw verklaringen blijkt een gebrek aan inzicht in de complexe realiteit waarmee een lesbienne, opgegroeid en verblijvend in een homofobe omgeving, geconfronteerd wordt bij het beleven van haar relatie meteen andere vrouw. Nergens blijkt uit dat M. meer was dan een platonische vriendin die u bijstond tijdens uw chemotherapie (CGVS II, p. 21). Daarnaast legt u geen begin van bewijs neer om uw relatie met M. te staven. Voor de volledigheid moet er opgemerkt worden dat u aan uw psychotherapeut vertelde dat u tot uw 27ste een relatie met een vrouw had (blauwe map, 3), wat nergens uit uw verklaringen op het CGVS blijkt, waar u uitdrukkelijk verklaarde dat

u slechts één relatie met een vrouw had en deze ontstond na uw huwelijk op 29-jarige leeftijd (CGVS II, p. 12)".

In het verzoekschrift worden geenszins dienstige elementen bijgebracht ter weerlegging van deze omstandige motieven. Waar verzoekster met betrekking tot haar relatie met M. het voordeel van de twijfel vraagt omwille van haar mentale problemen, kan zij hiermee geenszins haar onaannemelijke, weinig eenduidige, inconsistente, vage en gebrekkige verklaringen verschonen.

De Raad merkt immers op dat uit de medische stukken die voorliggen en meer bepaald het psychologisch verslag van 10 november 2023 waarin wordt vermeld dat verzoekster aan PTSS lijdt, geenszins blijkt dat verzoekster bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: de DVZ) of tijdens haar persoonlijke onderhouden op het CGVS in de onmogelijkheid verkeerde of verhinderd was gedegen, consistente en volwaardige verklaringen af te leggen.

Er dient in dit verband nog aangestipt te worden dat de in dit attest opgesomde symptomen zijn gebaseerd op verzoeksters verklaringen en eigen gedragingen en hieruit niet kan blijken dat de daarin gedane vaststellingen en gevormde mening behalve op de eigen verklaringen van verzoekster ook op andere, objectieve vaststellingen zijn gebaseerd. Verzoekster legt geen stavingstukken neer waaruit blijkt dat zij aan enig neuro-psychologisch onderzoek werd onderworpen. Noch uit dit psychologisch attest noch uit de stukken van het dossier kan blijken dat verzoeker aan enig neuro-psychologisch onderzoek is onderworpen geweest waaruit kan vastgesteld worden dat verzoekster daadwerkelijk lijdt aan geheugenproblemen of een cognitieve disfunctie of dat zij ten gevolge van haar psychische of medische problemen niet bij machte was om haar persoonlijk onderhoud in het kader van haar verzoek om internationale bescherming te volbrengen.

Daarnaast moet opgemerkt worden dat verzoekster met het psychologisch attest van 10 november 2023 en de overige aangehaalde medische aandoeningen, zoals ook gestaafd middels de via haar aanvullende nota bijgebrachte stukken, waaronder haar diabetes en bloeddrukproblemen geenszins haar voorgehouden vrees, voorgehouden problemen of lesbische geaardheid aannemelijk maakt nu verzoekster hiermee geen ander licht kan werpen op de vaststellingen aangaande haar ongeloofwaardig bevonden vluchtrelaas (infra). Rekening houdend met zijn bevindingen kan een psycholoog of arts vermoedens hebben over de oorzaak van de of medische problemen, maar kan nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen waarin deze problemen werden opgelopen en dient zich hiervoor te steunen op de verklaringen van de patiënt en dit binnen de context van psychologische/medische hulpverlening, wat een andere inslag heeft dan het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming.

Verder merkt de Raad op dat ondanks dat verzoekster tijdens haar persoonlijke onderhouden verklaarde stress te hebben alsook haar medische problemen benadrukte, zij evenwel geen bewaar maakte tegen deze gehoren doch uitdrukkelijk stelde in staat te zijn het interview af te leggen (eerste persoonlijk onderhoud, p. 2, 10, 19; tweede persoonlijk onderhoud, p. 2, 10).

Uit niets in de weergave van de persoonlijke onderhouden blijkt dat verzoekster niet in staat was om op adequate, eenduidige wijze haar vluchtmotieven uiteen te zetten.

Verzoekster laat verder volgende terechte motieven volledig ongemoeid:

"Uw verklaringen over de situatie van homoseksuele mannen en vrouwen in Iran zijn voorts dermate incoherent dat ze helemaal niet kunnen overtuigen. U verklaart immers enerzijds dat u bang was van uw ouders omdat veel LGBT-kinderen gedood worden in Iran (CGVS I, p. 16), langs de andere kant zegt u dat een goed leven had, nooit aan immigratie dacht (CGVS I, p. 10) en dat het goed was om in het geheim te leven (CGVS II, p. 21).

Op basis van al deze vaststellingen maakt u uw lesbische geaardheid geenszins aannemelijk.

Wat betreft uw – weinig overtuigende, aangezien u niet weet of het één of twee keer was – bezoek (en) aan een LGBT-café in Oostende, de "registratie" van uw naam bij de LGBT-gemeenschap, uw berichten op Facebook (CGVS II, p. 24), contacten met de LGBT-gemeenschap in Iran (CGVS II, p. 11) dient te worden opgemerkt dat dit niet kan volstaan om afbreuk te doen aan de hoger gedane vaststellingen met betrekking tot de ongeloofwaardigheid van uw vermeende seksuele oriëntatie. Een loutere (amper gestaafde) betrokkenheid bij allerlei LGBT-initiatieven vormt immers geenszins een bewijs voor het gegeven dat u werkelijk lesbisch zou zijn. Hetzelfde geldt voor het attest van uw psychotherapeut, dat volledig gebaseerd is op uw eigen verklaringen en op uw vraag opgesteld werd in het kader van uw verzoek om internationale bescherming. Hier kan nog opgemerkt worden dat het niet aan een psychotherapeut is om aan waarheidsvinding te doen.

Nu er geen enkel geloof kan gehecht worden aan uw lesbische geaardheid, noch aan uw relatie met M., volgt hieruit dat er geen enkel geloof gehecht kan worden aan de problemen omwille van deze relatie. Het is bovendien gezien de zeer homofobe context opmerkelijk dat M. voorstelde om jullie seksuele betrekkingen te filmen, hiermee in het geheim doorzette ondanks uw bezwaren (CGVS II, p. 20) en zo onvoorzichtig was om haar gsm te verliezen (CGVS II, p. 23). Uw kennis over het lot van M. blijft bij gissingen. Zo verklaarde u dat M. geëxecuteerd werd (vragenlijst CGVS, ingevuld op de DVZ, vraag 3.5), dat ze geslagen en gedood werd door haar echtgenoot, dat haar echtgenoot haar misschien aangaf (CGVS II, p. 23). Voorts weet u niet of S. iets deed om M. te helpen, of M. probeerde om te ontsnappen, of S. achteraf problemen kreeg, omdat u uw nummer uitzette toen u in België kwam (CGVS II, p. 23), wat geen verklaring biedt voor de 3-4 maanden daarvoor waarin u zich blijkbaar evenmin geïnformeerd heeft. Ook uw verklaring dat u bang bent (CGVS II, p.

24) kan moeilijk overtuigen, aangezien er van u als verzoeker om internationale bescherming redelijkerwijze verwacht kan worden dat u al het mogelijke doet om u te informeren over de essentiële elementen die de kern van uw vrees uitmaken. Daarnaast verklaart u enigszins tegenstrijdig dat A. u niet kon vinden omdat M. enerzijds een schuilnaam voor u gebruikte in haar gsm (vragenlijst CGVS, ingevuld op de DVZ, vraag 3.5), anderzijds zei u dat ze uw naam bewaarde en verwijderde zodat hij u niet zou kunnen vinden (CGVS II, p. 23).

Aan de verdwijning van uw echtgenoot 7 of 8 maanden voor uw eerste onderhoud, dus rond mei of juni 2023, kan evenmin geloof gehecht worden, des te meer nu blijkt dat hij op 30 november 2023 en 14 januari 2024 berichten op het Facebook-profiel van uw dochter likete (blauwe map, stuk 1). Hierop attent gemaakt komt u niet verder dan te zeggen dat u het niet weet, dat zijn gsm uit staat en dat jullie geen activiteiten deden op Facebook uit angst om gevonden te worden (CGVS II, p. 25). Dit biedt geen verklaring en wat het laatste betreft, beweerde u net voordien het tegendeel (CGVS II, p. 24)."

Bij gebrek aan enig concreet verweer, maakt de Raad deze overwegingen tot de zijne.

Waar verzoekster nog opwerpt dat zij recent een relatie heeft met een vrouw – waarvan zij overigens tijdens haar tweede persoonlijk onderhoud niet eens de exacte leeftijd kon geven en stelde dat zij "nog altijd niet zo close" zijn (tweede persoonlijk onderhoud, p. 2), moet de Raad opmerken dat deze blote en ongestaafde ponering geenszins een ander licht kan werpen op voorgaande vaststellingen en de conclusie dat verzoeksters lesbische geaardheid niet kan overtuigen. Verzoekster brengt geenszins enig objectief of afdoende overtuigend element bij waaruit de waarachtigheid van deze verklaring en de beweerde lesbische relatie zou moeten blijken, te meer gelet op de voorgaande vaststellingen dat verzoekster niet heeft weten te overtuigen dat zij een lesbische geaardheid heeft.

Ook de middels haar aanvullende nota bijgebrachte getuigenverklaring van de leerkracht van haar dochter, die overigens een gesolliciteerd karakter vertoont daar zij duidelijk ten behoeve van verzoekster werd opgesteld, kan voorgaande bevindingen geenszins ontkrachten. Dat verzoekster bij een leerkracht van haar dochter ten rade is gegaan en informatie rond haar seksuele geaardheid heeft uitgewisseld kan verweerders omstandige analyse niet ontkrachten en kan, de hoger weergegeven bevindingen in acht genomen, niet volstaan om de beweerde seksuele oriëntatie aannemelijk te maken.

2.3.5.4. Met betrekking tot verzoeksters politieke activiteiten motiveert de commissaris-generaal terdege:

"Wat betreft uw – zeer beperkte – politieke activiteiten in België, u nam éénmalig deel aan een betoging naar aanleiding van de dood van Mahsa Jina Amini, waarbij u louter slogans riep, en u plaatst berichten in verband met LGBT op Facebook (CGVS I, p. 8-9), moet er vastgesteld worden dat u in Iran nooit politiek actief geweest bent (CGVS I, p. 8). Gelet op uw beperkte politieke betrokkenheid en de vaststellingen rond uw seksualiteit, waardoor uw berichten over LGBT zeer opportunistisch overkomen, kan er van u verwacht worden dat u de politieke inhoud van u sociale media verwijdt bij een terugkeer naar Iran. U toont bovendien op geen enkele wijze aan dat u omwille van deze bij terugkeer naar Iran dreigt geïsoleerd te worden door de Iraanse autoriteiten. Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (zie: https://www.cg.rs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_iran_surveillance_van_de_diaspora_door_de_iraanse_autoriteiten_20230510.pdf) blijkt dat de Iraanse autoriteiten weinig interesse hebben om terugkerende verzoekers om internationale bescherming te vervolgen wegens activiteiten buiten Iran, wegens posts op sociale media of wegens het indienen van een verzoek om internationale bescherming. Het zijn vooral personen die al een verhoogd risicoprofiel hebben of die al in de negatieve aandacht staan van de Iraanse autoriteiten die bij een terugkeer een verhoogd risico lopen om problemen te riskeren, quod non in casu."

Verzoekster volhardt in haar politiek profiel en stelt dat zij - waar zij eerder deelnam aan een eenmalige betoging - nu wel politiek actief is. Ze meent dat het Iraans regime op de hoogte is van haar deelname aan betogingen.

Verzoekster – die overigens in Iran nooit politiek actief was – (eerste persoonlijk onderhoud, p. 8; Vragenlijst van 4 oktober 2022, vraag 3) slaagt er met dit betoog en de verwijzingen naar algemene informatie uit 2022 niet in bovenstaande concrete bevindingen en verweerders analyse gebaseerd op actuelere landeninformatie te weerleggen.

Wat de situatie betreft van (bekeerde) terugkeerders wijst de Raad erop dat uit de beschikbare COI focus "IRAN- Surveillance van de diaspora door de Iraanse autoriteiten" van 10 mei 2023, aangehaald door verweerder, kan vastgesteld worden dat niettegenstaande Iran één van de belangrijkste actoren van transnationale repressie is, de capaciteit van de Iraanse autoriteiten om de sociale media van haar burgers in het buitenland te monitoren niet onbeperkt is, dat hoofdzakelijk activisten in ballingschap, doch niet alle, worden gemonitord, dat het regime prioriteiten stelt op basis van haar belangen en dat deze kunnen wijzigen. Volgens de geraadpleegde cybersecurityexpert liggen de prioriteiten thans bij journalisten en activisten van etnische minderheden en ook milieuactivisten. De hoofddoelstelling van de surveillanceactiviteiten in het buitenland, hoofdzakelijk via het online monitoren van openbare informatie op het internet, is het maken van profielen over de doelwitten en het in kaart brengen van netwerken (p. 20). De internetsurveillance is sinds de

dood van Mahsa Amini in september 2022 en de daarop volgende straatprotesten naar alle waarschijnlijkheid opgevoerd (p. 22-23). De hoeveelheid kritiek die een persoon uit op het regime is overigens geen grote factor in het vergroten van het risico dat een cyberdissident in ballingschap gemonitord wordt, doch de invloed die een persoon heeft bepaalt of deze een prioriteit vormt voor het regime waarbij bijvoorbeeld het hebben van 10.000 volgers niet belangrijk wordt geacht (p. 20-21). In casu moet beklemtoond worden dat verzoeksters vluchtrelaas ongeloofwaardig werd bevonden en verzoekster ook geen groot politiek engagement aannemelijk heeft gemaakt waaruit, gelet op de beschikbare landeninformatie, een beschermingsnood blijkt. Dat verzoekster te zien is op foto's/video's gepubliceerd op sociale media en politiek actief blijft zoals nader gestaafd met de stukken bijgebracht middels de aanvullende nota kan hier geen ander licht op werpen.

Verzoekster verwijst naar algemene informatie omtrent het harde optreden van het Iraanse regime tegen opposanten en meent dat geen rekening werd gehouden met de recente ontwikkelingen in Iran doch brengt hiermee geen informatie aan die voorgaande analyse, met een toelichting van wie specifiek wordt gevisieerd, gebaseerd op informatie van 2023 kan ontkrachten.

De actuele algemene landeninformatie in acht genomen heeft verweerder op goede gronden geoordeeld dat uit de aangehaalde elementen en bijgebrachte stukken, waarover specifiek wordt gemotiveerd, niet zonder meer kan opgemaakt worden dat verzoekster een verhoogd risicoproef heeft.

Voorts merkt de Raad nog op dat uit voormelde COI van mei 2023 niet kan worden afgeleid dat een loutere terugkeer vanuit het buitenland naar en aanwezigheid op het Iraanse grondgebied zouden kunnen volstaan om te besluiten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging, in de vluchtelingenrechtelijke zin, of tot een reëel risico op ernstige schade, in de zin van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoekster benadrukt haar verblijf in België doch legt geen andere informatie neer waaruit het tegendeel blijkt.

De meeste in het buitenland wonende Iraniërs ondervinden doorgaans geen problemen bij terugkeer. Profielen van personen die in de verslagperiode (1 maart 2020 tot en met 31 maart 2023) van de COI Focus van 10 mei 2023 toch problemen kenden met de Iraanse autoriteiten bij terugkeer, zijn personen met een dubbele nationaliteit en Iraanse atleten die in het buitenland hun steun betuigen aan de straatprotesten in Iran (p. 31). Er werden verder geen verifieerbare berichten gevonden van afgewezen verzoekers om internationale bescherming vanuit Europa die na een terugkeer naar Iran ernstige problemen hebben ondervonden met de Iraanse autoriteiten en de geraadpleegde experts maken evenmin melding van grote problemen (p. 30-35). Hierbij wordt aangestipt dat het aanvragen van internationale bescherming in het buitenland op zichzelf in Iran niet strafbaar is (p. 9). De Iraanse overheden hebben verder doorgaans weinig interesse in het strafrechtelijk vervolgen van afgewezen Iraanse asielzoekers omwille van hun activiteiten in het buitenland, ook deze die verband houden met hun verzoek om internationale bescherming. De Iraanse autoriteiten schenken aan dergelijke personen en aan hetgeen zij hebben gezegd of gedaan in het buitenland en op het internet hebben geplaatst over het algemeen (nog steeds) weinig aandacht en personen die terugkeren naar Iran die geen risicoprofiel vertonen, die nog niet in de negatieve aandacht staan van de Iraanse autoriteiten en die door deze autoriteiten niet als bedreiging worden gezien, ondervinden doorgaans geen problemen bij een terugkeer naar Iran. De behandeling van terugkeerders, inclusief afgewezen verzoekers om internationale bescherming, is afhankelijk van hun profiel voor hun vertrek uit Iran en hun activiteiten bij terugkeer. Het zijn vooral personen die al een hoog profiel hadden, in het bijzonder politieke activisten, die bij een terugkeer een groter risico lopen om in de aandacht van de Iraanse autoriteiten te komen. Tenzij zij voor hun vertrek uit Iran al in de negatieve aandacht stonden van de Iraanse overheden, kan worden aangenomen dat terugkeerders in het algemeen de aandacht van de Iraanse overheden waarschijnlijk niet zullen trekken en een laag risico lopen op monitoring, mishandeling of discriminatie (p. 33-35). De Raad herinnert er in dit opzicht aan dat een loutere mogelijkheid van een behandeling die raakt aan vervolging of ernstige schade niet voldoende is.

Er dient in dit kader te worden vastgesteld dat verzoekster, de reeds hoger gedane vaststellingen in acht genomen, het bestaan van risicofactoren in haar hoofd niet aantoont of aannemelijk maakt. De Raad herhaalt hierbij dat verzoeksters vluchtrelaas ongeloofwaardig werd bevonden en zij niet heeft aangetoond dat zij vóór haar vertrek uit Iran met legale documenten (Verklaring DVZ van 4 oktober 2022, vraag 33) reeds in het vizier stond van de Iraanse autoriteiten.

Uit de landeninformatie blijkt verder dat de Iraanse autoriteiten vooral personen monitoren die zij als een bedreiging zien, bijvoorbeeld omdat zij reeds eerder in de verhoogde aandacht van de Iraanse autoriteiten stonden, omdat zij bekendheid genieten of politieke activisten zijn, *quod non in casu*.

Uit de COI Focus van 10 mei 2023 blijkt verder dat terugkeerders bij aankomst op de Iman Khomeini International Airport (IKA) in Teheran inderdaad (nog steeds) onderworpen worden aan veiligheids- en mogelijks ook andere controles (p. 26 e.v.). Iraniërs die met een gewoon paspoort terugreizen worden door de Iraanse autoriteiten over het algemeen als gewone reizigers beschouwd. Iraniërs die gedwongen terugkeren of Iraniërs die met een *laissez-passer* reizen worden bij aankomst op de IKA luchthaven aan een nader onderzoek onderworpen aan de hand van een ondervraging. De Iraanse immigratiepolitie ondervraagt gedwongen terugkeerders of terugkeerders met een *laissez-passer* over de omstandigheden van hun vertrek uit Iran, om na te gaan of er sprake is van een illegale uitreis, alsook over de reden van een eventueel verzoek om internationale bescherming in het buitenland (p. 29-30). Verder blijkt dat er sinds eind 2021 –

begin 2022 verschillende in Europa wonende Iraniërs, waaronder Iraniërs met een dubbele nationaliteit, vluchtelingen en Iraniërs die in het buitenland verblijven, bij aankomst op de luchthaven worden ondervraagd nadat ze door de paspoortcontrole zijn gegaan en een inreisstempel ontvangen hebben. Daarbij hangt het van de individuele omstandigheden in een zaak af of iemand na terugkeer wordt ondervraagd (p. 28). Blijkens de landeninformatie is er voorts geen sprake van een systematische controle van sociale media-profielen op de luchthaven. Wanneer dit wel gebeurt, is dit voornamelijk bij terugkeerders van wie een vermoeden bestaat van activisme of illegale activiteiten. Sociale media zijn verder van bijzonder belang wanneer een terugkeerder veel volgers heeft. Een van de geraadpleegde cybersecurityexperten verklaart het dan weer waarschijnlijk dat de Iraanse autoriteiten vragen naar de sociale media-profielen van jonge mensen die in westerse landen wonen waarin het regime geïnteresseerd is, zoals Canada, de Verenigde Staten, het Verenigd Koninkrijk, Frankrijk en Nederland en dat bepaalde werkprofielen van terugkerende personen die in het Westen wonen gescreend zullen worden (*ibid.*, p. 29).

De Raad merkt op dat uit de COI Focus van 10 mei 2023 blijkt dat Iran sinds geruime tijd het beleid hanteert om geen gedwongen terugkeer te aanvaarden (p. 24). Een terugkeer met een *laissez-passer* leidt luidens deze COI Focus (p. 29-35) tot nader onderzoek aan de hand van een ondervraging bij aankomst in Iran, omdat dit zou kunnen betekenen dat iemand illegaal is uitgereisd en dat terugkeerders met een *laissez-passer* worden gemarkeerd als personen die om internationale bescherming hebben verzocht, waardoor deze mogelijks zullen ondervraagd worden over de reden van het beschermingsverzoek, de omstandigheden van hun vertrek uit Iran en waarom ze reizen met een *laissez-passer*. Nog volgens de COI Focus van 10 mei 2023 duren de verhoren bij aankomst van terugkeerders met een *laissez-passer* een half uur tot een uur, al kan dit langer zijn indien de terugkeerder ontwijkend antwoordt of als de Iraanse autoriteiten vermoeden dat de terugkeerder in het verleden criminele feiten heeft gepleegd. Arrestatie en mishandeling zijn bij een dergelijke ondervraging niet gebruikelijk. Het loutere gegeven dat verzoekster, die Iran is uitgereisd met legale documenten (Verklaring DVZ van 4 oktober 2022, p. 12), bij binnenkomst in Iran mogelijks ondervraagd zal worden naar de redenen van haar vertrek en asielrelaas, betekent evenwel niet zonder meer dat zij bij terugkeer een reëel risico loopt op mishandeling. Dit gegeven kan op zich bezwaarlijk leiden tot het besluit dat er in hoofde van verzoekster een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade kan worden aangenomen.

Gelet op het vaststaand ongeloofwaardig vluchtrelaas en haar ongeloofwaardige lesbische geaardheid, kan niet blijken dat verzoekster eerder in de negatieve aandacht heeft gestaan van de Iraanse autoriteiten noch kan uit de elementen in het rechtsplegingsdossier blijken dat zij anderszins voor hen een persoon van belang zou zijn. Verzoekster toont niet aan dat zij in de negatieve aandacht van de Iraanse autoriteiten staat, in ieder geval niet meer dan andere afgewezen verzoekers om internationale bescherming die terugkeren naar Iran. Er zijn geen concrete aanknopingspunten dat verzoekster bij terugkeer naar Iran als een risico of bedreiging zal worden beschouwd en aan een reëel gevaar voor vervolging of ernstige schade zal worden blootgesteld.

2.3.5.5. In het verzoekschrift wordt met verwijzing naar algemene informatie tevens de situatie en positie van vrouwen in Iran beklemtoond waarbij in de eerste plaats vastgesteld moet worden dat in casu geen informatie wordt bijgebracht waaruit blijkt dat het louter behoren tot “de sociale groep van de vrouwen” volstaat om in aanmerking te komen voor internationale bescherming. Uit de beschikbare landeninformatie kan niet worden ontwaard dat er sprake is van groepsvervolging tegen vrouwen en/of meisjes, waardoor verzoekster in dit verband individuele elementen dient aan te reiken om haar vrees, als vrouw, te concretiseren, waartoe zij echter in gebreke blijft.

De Raad merkt op dat het loutere feit dat men zich in Iran in het openbaar zou dienen te conformeren aan bepaalde restricties onvoldoende ernstig is om te kunnen spreken van vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin. Zo volstaat het bestaan van vestimentaire beperkingen op zich niet om in hoofde van verzoekster een vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade aan te nemen. Deze beperking is gebaseerd op islamitische normen en waarden en betreffen algemene, in de Islamitische Republiek Iran geldende rechtsregels.

De Raad stelt in casu nog vast dat verzoekster - die Iran legaal heeft verlaten, die het Farsi beheert en in Iran hogere universitaire studies heeft gevolgd, er reeds werkervaring heeft opgedaan alsook in Iran hobby's kon uitoefenen en waar zij nog over een zij het zeer beperkt familiaal netwerk beschikt namelijk een maternale oom (Verklaring DVZ van 4 oktober 2022, p. 6-7, 12; eerste persoonlijk onderhoud, p. 4-8; tweede persoonlijk onderhoud, p. 3) - niet aantoont dat zij haar leven in Iran, volgens de aldaar heersende islamitische opvattingen, gelet op bovenstaande bevindingen, niet opnieuw zou kunnen opnemen en aldaar niet meer zou kunnen aarden. De Raad benadrukt dat het loutere gegeven dat verzoekster zich bij een terugkeer naar het land van herkomst in het openbaar zou dienen te conformeren aan bepaalde restricties en zich aldus (buitenshuis) zou dienen te conformeren aan de dominante cultuur op zich geen ‘vervolging’ is in de zin van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet en maakt geen ‘ernstige schade’ in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet uit, te meer gelet op het reeds ongeloofwaardig bevonden vluchtrelaas. Bepaalde aanpassingen, om zich aan de heersende culturele standaarden of normen aan te passen, zoals het voldoen aan de vestimentaire beperkingen in het publieke domein, vormen op zich geen

inbreuk op de fundamentele grondrechten en vrijheden. Dergelijke aanpassingen kunnen dan ook niet als onoverkomelijk worden beschouwd.

2.3.5.6. De Raad neemt tevens volgende pertinente overwegingen over:

“Wat betreft uw dochter die in het station van Pisa door drie mannen aangevallen zou zijn en nu in behandeling zou zijn bij een psychiater (CGVS I, p. 10), moet er opgemerkt worden dat niets erop wijst dat dergelijke laakbare feiten zich zouden herhalen en dat psychische hulp beschikbaar is in Iran.

In zoverre u aanhaalt dat uw familieleden de vluchtelingstatus werd toegekend, dient te worden benadrukt dat ieder verzoek om internationale bescherming afzonderlijk en op individuele wijze dient te worden onderzocht en beoordeeld, rekening houdende met de concrete situatie in het land van herkomst en de individuele situatie van de verzoeker. Elk verzoek om internationale bescherming dient op individuele wijze te worden onderzocht op z'n eigen merites waarbij het aan u is om op concrete manier aan te tonen dat u persoonlijk een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade loopt. Bovendien wijst niets erop dat u in Iran ooit problemen ondervond omwille van uw familieleden. U verklaart namelijk uitdrukkelijk dat u behalve de problemen omwille van uw relatie met M. nooit problemen had in Iran met de autoriteiten of met privé-personen (vragenlijst CGVS, ingevuld op de DVZ, vraag 3.7).”

Verzoekster laat deze correcte motieven volledig ongemoeid en kan er geen afbreuk aan doen.

2.3.5.7. De door verzoekster overige neergelegde documenten op het CGVS kunnen, omwille van de in de bestreden beslissing aangehaalde pertinente en terechte redenen, niet anders doen besluiten.

Verzoekster benadrukt de neergelegde documenten en meent dat geen rekening werd gehouden met de neergelegde berichten, doch gaat hiermee voorbij aan de concrete beoordeling van deze documenten, die de Raad kan bijtreden:

“De documenten die u ter ondersteuning van uw verzoek om internationale bescherming aanbrengt, zijn niet van dien aard dat zij bovenstaande bevindingen vermogen te wijzigen. Er moet benadrukt worden dat documenten slechts ondersteunende bewijswaarde hebben bij geloofwaardige verklaringen, wat hier niet het geval is. Aan de tekstberichten en spraakberichten die bedreigingen van A. M. zouden moeten voorstellen, kan geen enkele bewijswaarde toegekend worden aangezien dergelijke berichten gemakkelijk geënceneerd of gemanipuleerd kunnen zijn. Het feit dat u aangifte deed bij de Belgische politie van deze bedreigingen, waarvan documenten getuigen, doet hier geen enkele afbreuk aan. Uit de foto's van M. in het ziekenhuisbed blijkt geenszins wie dit is, laat staan om welke reden deze vrouw in het ziekenhuis opgenomen werd. Uit het overlijdensbericht, onder voorbehoud dat het authentiek is, kan enkel afgeleid worden dat een persoon genaamd M. A. overleden is en niets meer. Voor de tekstberichten van uw conciërge en uw echtgenoot geldt eveneens dat ze gemanipuleerd of geënceneerd kunnen zijn. De foto's van uw doorzochte huis bieden verder geen enkele garantie wat betreft de omstandigheden of de mogelijke encenering. De kopieën van de vervallen paspoorten van u en uw dochter zijn slechts een indicatie van jullie identiteit en nationaliteit, die niet ter discussie staan. Uw rijbewijs toont louter aan dat u een voertuig mag besturen. Alle overige documenten werden hierboven reeds besproken.”

2.3.5.8. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het relaas van verzoekster, waarop zij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent bijgevolg dat verzoekster dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Gelet op wat voorafgaat, acht de Raad het vluchtrelaas van verzoekster en haar vrees voor vervolging niet geloofwaardig. Daarmee is dan ook komen vast te staan dat de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet niet zijn voldaan en dat bijgevolg het voordeel van de twijfel niet kan worden verleend aan verzoekster.

Voorgaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat voor verzoekster geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

2.3.6. Beoordeling in het licht van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet

De subsidiaire beschermingsstatus kan worden verleend indien het aannemelijk is dat een verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige vluchtrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Verzoekster toont evenwel met haar verwijzing naar algemene landeninformatie aangaande de protesten in Iran en de situatie van vrouwen evenals door louter uit het Elgafaji-arrest van het Hof van Justitie te citeren en te wijzen op haar “persoonlijke omstandigheden” en “profiel” zonder deze evenwel in het kader van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet te concretiseren niet aan dat er heden in Iran een situatie heerst van

willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van haar leven of persoon impliceert.

In hoofde van verzoekster kan bijgevolg geen reel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 in aanmerking worden genomen.

2.3.7. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoekster niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoekster toont evenmin aan dat zij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.8. Uit het voorgaande blijkt dat verzoekster niet aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

2.3.9. Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM, moet worden vastgesteld dat in casu het onderzoek wordt beperkt tot de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. De Raad doet in het kader van het beroep tegen een beslissing van de commissaris-generaal geen uitspraak over een verwijderingsmaatregel. Een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM is niet aan de orde.

2.3.10. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster op het Commissariaat-generaal uitvoerig werd gehoord. De Raad stipt aan dat verzoekster tijdens haar persoonlijke onderhouden de mogelijkheid kreeg haar vluchtmotieven uiteen te zetten en haar argumenten kracht bij te zetten, zij kon nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en zij heeft zich laten bijstaan door een advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Farsi machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het land van herkomst en op alle dienstige stukken. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.

2.3.11. Uit wat voorafgaat, blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoekster heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien december tweeduizend vierentwintig door:

H. CALIKOGLU,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

H. CALIKOGLU